

Danteszné Almási Viktória: Megtérés

Eindultál. Nyílt az ajtó,
Az utolsó sóhaj, gondoltad,
az utolsó.

Nyikorgás. Csend.
Némaság,
Önmarcangolás
és futó vád.

Dacból szült imád,
egy anya elveszti fiát.

Talán bejárod a világot,
Talán,
Keresed a szót, mit is értünk hazán.

Keresed a nap-pirította hegyeken,
a zöldellő erdőkben, réteken,
a bárányfoltos égen,
a sötétlő tengermélyen.
A vér burkolta földeken,
a harc pusztította tereken,
a hamisan csillogó házak udvarán,
hol a pompa, lakoma,
a hajléktalan szállók sóhaját elnyomja.

Az útszéli kereszten megcsillan még utoljára a nap,
Megállsz, nézed, csak egy pillanat.
Az idő, mint suhanó angyalszárny,
s néha megáll az Isten mosolyán.

Megérkeztél. Nyílt az ajtó,
Az utolsó sóhaj, gondoltad,
az utolsó.

Csend van. Dörömbölés belül,
Az összetört tükörlelked súlyos kalitkában,
a vízbe merül.

Könnyből szült imád,
egy anya megtalálja fiát.

AV